

enkelt Invalideansøgning under Behandling. Det forekommer mig, at de Ændringer, der nu er indføjet i Lovforslaget, efter som Forhandlingen er skredet frem i Folketing og Landsting, vil give nogenlunde den samme Kontrol, dels gennem en Lægeerklæring, dels ved en Erklæring fra Sygekassen og fra det kommunale Raad. Det maa antages, at man her har lokalt Kendskab til Forholdene, og at Afgørelsen kommer til at bygge paa Bedømmelsen af dem, som har Ansvaret, af Sygekassen og Kommunalbestyrelsen sammen med Lægen, der kender den enkelte og som Følge deraf ogsaa kan bedømme den enkeltes Forhold. Yderligere er der, som jeg har gjort Rede for før, indsat andre Bestemmelser, der skulde virke i Retning af en heldigere Kontrol, som vi jo alle ønsker at naa til for derigennem at undgaa den skarpe Kritik, som man har gjort gældende overfor Lovens Administration og overfor den Maade, hvorpaa Loven i det hele har virket.

Jeg skal slutte med at udtale Ønsket om, at vi gennem disse Ændringer kan naa til en bedre Lov, som kommer til at svare til de Forudsætninger, hvorunder Loven blev givet i 1921, og samtidig giver den Sikkerhed, som selvfølgelig ikke mindst de bevillende Myndigheder maa fordrø, hvor det drejer sig om en social Lov, som kræver saa mægtige Beløb. Med disse Bemærkninger skal jeg opfordre Tingets ærede Medlemmer til at stemme for Flertallets Ændringsforslag.

A. P. Hansen: Til den højtærede Sundhedsminister kan jeg kun sige, at det havde været bedre, mere ærligt, om man havde indrømmet, at der nu fra Flertallets Side foreligger en Kursændring, og at man nu ser anderledes paa dette Spørgsmaal, maaske som Følge af økonomiske Hensyn, end man har set tidligere. Jeg har gjort mig Rækkevidden af den omtalte Bestemmelse fuldstændig klar. Man er fra den Side ikke sjældent tilbøjelig til at henvise til, hvorledes Forholdene er i andre Lande. Jeg vil da i dette Tilfælde særlig henvise til Invalideforsikringen i Tyskland, som i nogen Maade har dannet Forbillede for den danske Invalideforsikring. I Tyskland kender man dog ikke noget til, at aandsvage er udelukket fra at blive invalideforsikret; men her synes man altsaa ikke, at vi skal følge Tyskland, selv om Tyskland har været Banebryder paa andre Omraader af Invalideforsikringen.

Den højtærede Minister bestred Rigtigheden af mine Udtalelser om, at man vilde vælte Byrden over paa Kommunerne.

Jeg kan nu ikke se anderledes paa det, og den højtærede Sundhedsminister kommer sikkert til endnu en Gang at stille et Regnestykke op for mig for at modbevise min Opgørelse. Jeg har ikke ganske nøjagtige Tal for, hvad det koster en Kommune at faa anbragt en aandsvag paa en Aandsvageanstalt, men jeg gaar dog ud fra, at meget under 2 Kr. pr. Dag bliver det ikke; det er i alt Fald saa nogenlunde, hvad der betaales paa Sindssygehospitalerne. For Tiden oppebærer vedkommende sin Invaliderente, som hidtil har været 800 Kr., og den er da fuldt tilstrækkelig til at dække Udgiften ved Opholdet paa Anstalten. Nu falder denne bort, og saa kommer dog Kommunen selv til at bære hele Udgiften ved at have den paagældende paa Anstalten. Jeg kan ikke faa andet ud af det, end at det maa blive en Udgift for Kommunen. Naturligvis ved jeg meget godt, at Kommunens Udgifter til Invaliderenten kan blive en Smule større, men det bliver dog aldrig tilnærmelsesvis det Beløb, som den kommer til at udrede til den enkeltes Anbringelse paa en Anstalt.

Den ærede Ordfører trøstede sig til, at hvis disse Ændringer blev vedtaget, skulde der blive skabt Respekt for Loven, saa at de Misbrug, der hidtil havde fundet Sted, ikke vilde forekomme i Fremtiden. Jeg var ved første Behandling inde paa Misbrugene og spurgte, om man havde nogen Statistik derover, men det har man jo ikke. I det store og hele er det kun noget, der tales om Mand og Mand imellem.

Hvad i øvrigt de aandsvage angaar, sagde den ærede Ordfører, at dette var en Forsikringslov. Den højtærede Sundhedsminister har imidlertid udtalt i Folketinget, at det var en to Trediedels Forsørgelseslov, og naar det efter Ministerens Opfattelse i det væsentlige er en Forsørgelseslov, hvorfor saa udelukke de aandsvage fra at blive invalideforsikret, saaledes som de hidtil har været?

Veistrup: Den højtærede Minister synes at gaa ud fra, at vi ikke har villet være med til at begrænse de Udgifter, der for Stat og Kommune følger af Invalideforsikringsloven. Dette er en Misforstaaelse, og hvis den højtærede Minister vil gennemlæse de Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, vil han se, at der i Kraft af dem vil fremkomme en betydelig Begrænsning. Jeg synes for øvrigt, at naar den højtærede Minister taler om disse Udgifter, burde han i hvert Fald undtage Kommunerne, thi man er netop fra Flertallet